

หน้ากาก

บทที่ 13

อะไรบางอย่างถูกวางแรงลงบนโต๊ะตรงหน้า สีหน้าของจาริต บึ้งตึง “ที่นี้คงไม่มีปัญหาแบบมือถือหมตอีกนะ”

ทัตทยาถามเจื่อนๆว่า “มีอะไรด่วนหรือเปล่านั้น ทัตโทร กลับไปแต่เด็กบอกว่าคุณประชุม ”

“ เวลาคุยงาน ผมไม่รับโทรศัพท์ ไม่อยากจะเสียสมาธิ ” เขาบอกเธออย่างนี้มาหลายครั้งแล้ว

ถ้าอย่างนั้น ที่โทรตามหาเธอวันนี้ก็คงจะไม่มีอะไรสำคัญนัก นอกจากพอไม่ได้ตั้งใจก็หงุดหงิดเกินกว่าเหตุอย่างที่เป็นนิสัยของเขา

หนุ่มใหญ่เดินผ่านไปเข้าห้องนอน เมื่อกลับออกมา ร่างสูง ที่ดูหนาแน่นเคร่งครัดอยู่ในชุดเสื้อยืดคอกลมแขนสั้น กางเกงขาสั้น สีขาว สวมถุงเท้ารองเท้าผ้าใบเรียบร้อย หากวันไหนว่าง เขาจะลงไปออกกำลังกายที่ห้องบริหารร่างกายภายในอาคาร เพราะเหตุนี้ เขาจึงยังดูหนุ่มแน่นแข็งแรงทั้งที่อายุเลยสี่สิบไปแล้ว

“ แต่งตัวไว้ ประเดี๋ยวจะได้ออกไปทานข้าวข้างนอก ” เสียงสั่งห้วนอย่างเคย ก่อนจะเดินหนักๆ ออกไปจากห้อง

ทัตทยาทำตามอย่างไม่มีผิดพลาด เคยชินแล้วกับการที่อีกฝ่าย ทำราวกับเป็นผู้ปกครองที่เข้มงวด ในทางพฤตินัยนั้น จาริตเป็นสามีของเธอ ส่งเสียเลี้ยงดู ให้เงินทองและยังทรัพย์สินอื่นๆ ทั้งโอนกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินหลายอย่างมาอยู่ในชื่อของเธอและบิดา ในเมื่อหญิงสาวมีอายุน้อยกว่าถึงสิบปี จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเชื่อฟัง ไม่กล้าโต้แย้งในเมื่อรู้ที่อยู่เต็มอกว่าเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบ

เขาไม่ยอมให้เธอไปทำงานเป็นลูกจ้างใคร “ ถึงไม่ทำงานผมก็เลี้ยงคุณได้ ต้องการอะไรก็บอกมาแล้วผมจะหามาให้ ”

เธอนึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ยุพยง คงจะเชื่อฟังเขาเช่นเดียวกัน ซ้ำยังสาวกว่า สวยกว่า มีชีวิตชีวกว่าเธอเป็นไหนๆ จาริต อาจจะหงุดหงิดบ้างที่ทัตทยาไม่เป็นตั้งใจ แต่ถึงอย่างไรก็ยังไม่เคยแสดงท่าทีที่จะเลิกรา ไม่เคยจะยกผู้หญิงคนไหนขึ้นมาพูดเปรียบเทียบให้เธอกระทบกระเทือน

ไม่ถึงชั่วโมงชายหนุ่มก็พาร่างที่ขึ้นด้วยเหงื่อกลับมาห้อง มองดูร่างโปร่งในชุดเรียบหรูที่รออยู่อย่างพอใจ “ มีหนุ่มหน้าใหม่ที่ห้องยิมรูปหล่อเชียว มองผมยังกับจะรู้จัก แต่นึกยังไงผมก็นึกไม่ออกว่าเป็นใคร ”

หญิงสาวจุกนึกถึงเมษ “ ใต้คู้กันหรือเปล่านั้น ”

“ เปล่า ” เขาตอบสั้น เธอเตอาอารมณ์ไม่ถูกก็เลยไม่พูด

จาริตแต่งตัวเรียบๆ แต่เป็นเสื้อผ้าที่มียี่ห้อ เขาไม่สวมแว่นให้เกะกะ นาฬิกาหนึ่งในหลายเรือนที่สวมใส่ หากใครไม่รู้จะต้องแปลกใจที่ราคาของมันหลายแสน บางเรือนเป็นล้าน เขาไม่ได้ซื้อเพราะชอบนักหนา แต่ใส่เพื่อให้คนที่รู้เข้าใจมูลค่านำไปพูดถึง

รองเท้านั่งนึ่งนุ่มถูกขัดถูจนขึ้นเงาถูกเตรียมไว้ให้ บ้านนี้ไม่มีเด็กรับใช้ มีคนมารับเสื้อผ้าไปซักรีดและมาทำความสะอาดให้สัปดาห์ละสองครั้ง จาริตอาศัยที่นี้เป็นที่นอนมากกว่าอย่างอื่นจึงไม่จู้จี้ ชีวิตส่วนใหญ่ของเขาอยู่ข้างนอก ทัตทยาจึงทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ เองด้วยความเคยชิน

ชายหนุ่มตกเป็นเป้าความสนใจในทุกที่ที่ปรากฏตัว เธอคล้ายเป็นใครสักคนที่ไม่มีความหมาย ผู้ยิ่งใหญ่บางคนที่พบในสถานที่หรู และทักทายกับชายหนุ่มแทบจะไม่มองเธอเสียด้วยซ้ำ

..วันนี้พาใครมา วันก่อนไม่ใช่คนนี่... คำทักทายสรรพยกที่เธอน่าจะเคยชินกลับมาบาดใจหลังจากที่รู้ว่าชายหนุ่มพา ยุพยง ไปต่างประเทศด้วย และคงจะพาควบคู่ไปไหนต่อไหนใต้ฟ้าเมืองไทยที่เต็มไปด้วยคนรู้จักในวันคืนที่เขาทิ้งให้เธอเฝ้าบ้านอย่างเดียวดาย

ในบัดนี้ทัตทยาไม่ได้รู้สึกเจ็บเหงากดดันเช่นกาลก่อน เพื่อนใหม่ทำให้เธอรู้สึกว้าชีวิตช่างน่าอภิมรย์...

เธอนั่งรอชายหนุ่มที่โต๊ะอาหารสำหรับสองคนในมุมหรูส่วนตัวของห้องอาหารบนชั้นสูงของอาคาร มองผ่านกำแพงกระจกเห็นทิวทัศน์กรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมรได้อย่างกว้างไกล แสงไฟระยิบหลากสีจากทั้งอาคารที่เรียงสลับซับซ้อนและยวดยานพาหนะ บ้างกระพริบอยู่กับที่ บ้างเคลื่อนไหวเร็วช้า ดูราวกับดวงไฟแห่งสรรพสวรรค์ เสียงเพลงไฟเพราะที่ขับกล่อมโดยนักดนตรีและนักร้องอาชีพทำให้เธอฝันหวาน... ความรู้สึกที่ฉาบด้วยอารมณ์เพื่อฝันและความคิดคำนึงกลับจذبจ่ออยู่กับคนที่เคยมีรอยยิ้มหยอกเย้า ที่ทำราวกับหนุ่มน้อยจีบสาวเมื่อพบกันครั้งแรก และพาตัวเข้ามาใกล้ชิด ให้เธอหัวเราะทางอินเตอร์เน็ตด้วยอยู่นาน กว่าเธอจะยอมออกมาพบตามนัด ในครั้งนั้นแม้ชายหนุ่มจะดูเคร่งขรึมผิดแปลกไป แต่เธอก็ไม่เฉลียวใจ ความเหงาและความรู้สึกในทางบวก กลบบังทุกอย่างโดยสิ้นเชิง

เธอนึกถึงแล้วเปลื่อยิ้มคนเดียว ท้องฟ้าเบื้องไกลเว้งว่าง
อย่างที่เคยเห็น แต่หญิงสาวไม่ได้รู้สึกเจ็บเหงาว่าเหวอย่างที่เคยรู้สึก

จาริตเดินกลับมา “ เป็นยังไง คิดอะไรอยู่ถึงนั่งยิ้มคนเดียว ”

หญิงสาวเกือบจะสะดุ้ง พาดตัวเองกลับมาสู่โลกของความเป็นจริงตัวรอยยิ้มอ่อนๆ

“ เสรีจรรยาแล้วหรือคะ ”

“ ท่านเสถียรพาสาวมาร่วมด้วย เลยไม่เหมาะหากผมจะพาคุณไปแนะนำตัว ”

“ ไม่เป็นไรค่ะ ทักรอได้ ”

“ ทำไมไม่สั่งอาหาร ” ชายหนุ่มถาม “ ไม่เห็นจำเป็นต้องหิ้วท้องรอเลย ”

“ ทักยังไม่หิวค่ะ ท่านพร้อมกันดีกว่า ”

หนุ่มใหญ่หยิบเมนูอาหารขึ้นมาเปิด “ ท่านอะไรดี ”

“ อะไรก็ได้ค่ะ ”

เธอมองหัวคิ้วเข้มหนาไม่มีรูปทรงที่ขมวดเป็นนิสัย ที่ลอยอยู่เหนือ
เล่มเมนูอาหารด้วยสีหน้าเฉยยิ้ม หัวคิ้วคู่นั้นมักจะขมวดจนเกิดรอยย่น
ที่หน้าผาก ทว่ามาดของจาริต จะอย่างไรก็ดีไปหมดแม่ในยามเปลือตัว
ราวกับมันเป็นพรสวรรค์ งานหนักในวัยเยาว์ไม่ได้ทำให้มือเท้าแขนขา
ของเขาหยาบกร้าน มันกลับได้รูปสวยงามและแข็งแรงสมชาย

ถึงเขาไม่พะเน้าพะนอเอาใจ ทักทายก็รู้สึกขึ้นมาอีกครั้งหลังจาก
ที่ลืมนานแล้วว่าเธอเป็นคนที่มีโชคดีที่สุดคนหนึ่ง เธอเริ่มรู้สึกว่าโลก
สวยงามตั้งแต่รู้จักกับรหัส

ชายหนุ่มเหลือบตาขึ้นมามอง สีหน้าของเธอทำให้เขาแปลกใจ
“ ยิ้มอะไร ” เสียงถามบอกว่าอารมณ์ดี

“ เปล่าค่ะ ” หญิงสาวหลบตา ละอายใจอยู่ลึกๆ ชายอื่น
ต่างหากที่ทำให้เธอยิ้ม

ชายหนุ่มสั่งอาหารที่เขาอยากให้เธอลิ้มลอง หยิบยื่นความ
แปลกใหม่ที่รุกรานให้เธอจดจำไว้เพื่อจะได้พูดคุยกับคนอื่นๆ ได้อย่าง
ไม่ขัดเขิน ความทรงจำของเธอสมัยที่สวมรองเท้าสเก็ตไถลตาม
เพื่อนไทยฝรั่งไปตามถนนเป็นสิ่งที่เขาไม่อยากจะฟัง ‘ คุณโตเกินกว่า
จะคุยเรื่องไร้สาระพวกนั้นแล้ว ’ เขาทักท้วงเมื่อเธอเล่าออกมา
จาริตมีชีวิตวัยเด็กที่ยากลำบาก เรียนไม่จบชั้นมัธยมเสียด้วยซ้ำ
การประสบความสำเร็จด้วยตัวเองแท้ๆ ทำให้เขาถูกลูกคนรวยที่
พ่อแม่หยิบยื่นให้ทุกอย่าง แต่ก็ยังทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันไม่ได้ และ
ทักทายก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

มีการถามไถ่เล็กน้อยกับแม่สาวที่คอยรับคำสั่ง อีกครู่หนึ่ง
หนุ่มใหญ่ก็ส่งเมนูคืนให้แม่สาวที่ถอยออกไปด้วยอาการนอบน้อม ก่อน
จะนำเครื่องดื่มมารินให้ จาริตชนแก้วของเขากับแก้วใสบางที่วางอยู่
ตรงหน้าหญิงสาวอย่างจะเตือน ก่อนจะยกขึ้นจรรดิมฝีปากโดยไม่รอ
ทักทายจึงทำตามบ้าง

“ ของลืมหิวกำลังจะมา ไม่รู้ว่าคุณวาทีนเตรียมการพร้อม
หรือยัง ”

ทักทายหลบตา งานของพ่อและของเขาคือเรื่องที่ไม่สนใจ
จะเข้าไปคลุกคลีเลยแม้แต่น้อย ลักษณะของการซื้อมาและขายไป
ที่ต้องแข่งขันและใช้กลยุทธ์พลิกแพลงทุกรูปแบบ หลบเลี่ยงภาษีนำเข้า
ภาษีซื้อและภาษีขาย การบวกกำไรอย่างมากภายในสินค้าบางตัว
และถึงกับยอมขาดทุนในสินค้าในกลุ่มเดียวกัน เพื่อเอาชนะคู่แข่ง แต่
ได้ยืนพุดถึงกัน เธอก็แทบจะวิ่งหนีแล้ว

การเข้าถึงวาทีนซึ่งเป็นบิดาแท้ๆ ก็ไม่ใช่จะง่ายอย่างใจหวัง
ขนาดจะพบกันด้วยเรื่องธรรมดาที่ยาก แล้วเธอจะสอดแทรกเรื่อง
งานอีกอย่างไรได้ ทักทายเคยโดนคุณอรุณี ว่าเอาตัวรอยยิ้ม
อ่อนหวาน ทว่าคำพูดเชือดเฉือนมาแล้ว “ เตี้ยนี้ลูกทักเป็นนัก
ธุรกิจแล้วหรือจะ รู้จักมาดูแลผลประโยชน์แทนคุณจาริต คุณพ่อ
ไม่โกงลูกสาวตัวเองหรือจะ ”

“ ทักไม่ค่อยได้คุยเรื่องงานกับพ่อค่ะ ” เธอเสียงอ่อย

“ ทักควรจะทำตามงานบ้าง อยู่ว่างๆ มีทั้งพ่อทั้งญาติท จะถาม
ใครก็ถามได้ แต่ผมไม่เคยเห็นทักจะเคยรู้เรื่องอะไรเลย เสมียนที่
ออฟฟิศจบแค่มัธยมยังจะเก่งกว่าคุณเสียอีก ”

คำปราชญ์มักจะมีกลิ่นไม่ติดขัด และก็ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ที่
ทำให้แปลกใจ ขณะนั้นชายหนุ่มไม่ได้พูดอย่างหงุดหงิดขุ่นข้องอย่าง
ที่เขา มักจะเป็นในระหว่างช่วงเวลาทำงาน ทว่าฟังคล้ายผู้ปกครองที่
อ่อนใจกับความไม่เอาเรื่องของเด็กในความดูแลมากกว่า

“ ถ้าไม่มีผม ไม่มีพ่อ คุณจะอยู่ยังไง ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง
เป็นแต่ตัวนี้มอย่างเดียว ”

เธอเลือกที่จะเป็นตัวนี้ เพราะไม่ว่าจะคิดจะพูดอะไรก็จะถูกตีดิง
ไปเสียหมดจนคร้านจะเอ่ยคำ สู้คอยรับใช้ ทำงานตามโจทย์เป็นเรื่องๆ
ไปจะดีกว่า การจะไปเป็นลูกจ้างคนอื่นเพื่อไม่ให้ว่างนั้นไม่ต้องพูดถึง
เพราะมันจะทำให้จาริตรู้สึกเสียศักดิ์ศรี

อาหารถูกนำมาเสิร์ฟ ชายหนุ่มจึงหันความสนใจกลับมา ใช้
ช้อนส้อมตักสิ่งหนึ่งวางลงในจานตรงหน้าคู่หมั้น “ ลองนี่ซิ เป็น

เนื้อหอยที่หายาก และแพงด้วย ที่นี่เขาทำอร่อยมาก ”

หญิงสาวทำตามอย่างว่าง่าย

“ ทานกับไวน์ซี ”

หญิงสาวยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มอย่างว่าง่ายอีกตามเคย.....

จาริตหลับแล้ว นอนนิ่งหายใจลึกสม่ำเสมอ โบกหน้าในยามหลับ ไม่คล้ายหนุ่มใหญ่อารมณ์ร้ายไม่รู้จักเกรงใจใครเมื่อลงสังเวียนรบของการแข่งขันทางการค้าในยามตื่น ทัดทยาตะแคงกายมอง อ้อมอกอบอุ่นในยามเขามีอารมณ์รักใคร่ไม่ต่างจากผู้ชายที่เป็นมนุษย์เงินเดือน เพียงแต่ว่ามันเกิดขึ้นเพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ หลังจากนั้นจาริตก็กลายเป็นยอดมนุษย์สุดวิเศษที่เธอไม่กล้าจะแตะต้องตามเดิม

เธอรู้สึกคล้ายกำลังนอนมองใครสักคน ที่เธอไม่ใช่เจ้าของและไม่ได้กำลังจะแต่งงานด้วย แม้ไม่ใช่คนแปลกหน้าแต่กลับรู้สึกแปลกแยกแตกต่าง คำพูดคำหยาบที่ไหลลื่นไม่ติดขัดกั้นกรอง แม้ไม่บาดความรู้สึกเช่นแรกๆ แต่ก็ก่อตัวเป็นกำแพงกันให้รู้สึกห่างไกล ยิ่งเขายอมรับหน้าตาเฉยว่ามีผู้หญิงอื่น เขาก็ยิ่งหลุดออกจากโลกของเธอ จาริตไม่เคยเฉลียวใจรับรู้ ไม่รู้ว่าทัตทยาที่คลุกคลีอยู่ใกล้ๆ ราวกับลูกแมวเชื่องๆ ในเวลาที่เขาต้องการ กำลังมีจิตใจที่ห่างไกลเขาออกไปทุกที.....

หญิงสาวออกจากห้องไปในเวลาเช้าตรู่เพื่อที่จะขึ้นไปเดินเล่นบนชั้นดาดฟ้าของอาคารซึ่งมีสวนไม้ดอกไม้ใบ แต่แล้วก็กลับเข้ามาเร็วกว่าควร จาริตผงกศีรษะขึ้นมาจากเตียง

“ ทำไมกลับมาเร็ว ”

“ ประตูปิดค่ะ ”

“ อ้าว ก็เรียกคนเฝ้าซี ”

“ เขาบอกว่าตอนนี้ปิดชั่วคราวค่ะ ไม่มีคนดูแล กลัวว่าจะไม่ปลอดภัย ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่ง “ เอ๊ะ จะไต่ยังไง ก็เราจ่ายเงินค่าดูแลอยู่ทุกเดือนๆ ละไม่ใช่บ่อยๆ วันนี้โทรไปไวเลยซี ”

“ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ”

“ คุณก็ดีแต่ยอมคนอื่น ” แม้ไม่ใช่เรื่องสำคัญ เขาก็ทำน้ำเสียงตำหนิตีเตียนได้ตลอด ชายหนุ่มลุกจากเตียง “ เสียแรงเรียนที่อเมริกาหลายปี ไม่จำคำว่าการรักษาสิทธิมาใช้บ้าง ”

ทัตทยาได้แต่อึ้งมึน มองหลังกว้างเดินหายเข้าห้องน้ำไปก่อนจะขยับมาปุ่เตียง เธอดึงผ้าเตียงเปรี๊ยะ ตบหมอนเข้าที่ คลุมผ้าลงอย่างเรียบร้อย นึกในใจว่าหากเธอเรียกร้องสิทธิของการใช้ชีวิตให้ตัวเองจากเขาบ้าง ชายหนุ่มจะยินยอมหรือไม่

“ พ่อเป็นยังไงบ้างคะ สบายดีขึ้นแล้วใช่ไหม ”

“ ยังเลยลูก ”

เสียงตอบอ่อนน้อมทางโทรศัพท์ทำให้หญิงสาวรู้สึกกังวล เธอโทรมาเพื่อจะถามเรื่องงาน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ

“ อ้าว หลายวันแล้วนะคะพ่อ ไปหาหมอหรือยัง ”

“ ไปแล้ว หมอตรวจหลายอย่าง แต่ว่ายังไม่รู้ผล นี่ให้ยามาทานเพียบเลย ”

“ แล้วมาทำงานไหวหรือคะ น่าจะอยู่พักผ่อนที่บ้าน ”

“ จะไม่มาก็เกรงใจคุณจาริต นี่ของลืตใหญ่กำลังจะเข้า แต่พ่อยังทำอะไรไม่เรียบร้อยเลย ”

“ ให้ภูทำแทนสิคะ ”

“ งานติดต่อกับผู้ใหญ่ ภูดีที่ไม่เคยทำ ”

“ พ่อพักผ่อนบ้างก็แล้วกัน มันทัดไม่กวนแล้วนะคะ...”

“ ภูดีเข้ามาพอดี มีอะไรจะคุยหรือเปล่า ”

“ ไม่มีหรอกค่ะพ่อ สวัสดีค่ะ ”

ภูดีมองชายสูงวัยวางโทรศัพท์ลง รู้ว่าวาทีที่กำลังพูดกับใคร ทั้งรู้ว่าเธอปฏิเสธที่จะพูดกับเขา

ชายหนุ่มวางเอกสารลงตรงหน้าชายสูงวัยซึ่งพบเห็นรู้จักกันมานานตั้งแต่แม่ของเขายังเข้าออกบ้านหลังใหญ่ในฐานะเพื่อนสนิทของภรรยาคนเดิมซึ่งล่วงลับไปแล้ว

“ รายการของที่กำลังจะเข้ามาครับ ”

“ ขอบใจ ”

สายตาของวาทีนอ่อนน้อมอย่างคนป่วย ไม่กระฉับกระเฉง กระตือรือร้นเหมือนเมื่อก่อน ซึ่งชายสูงวัยมักจะตอบสนองเรื่องต่างๆ ทันทีทันใด ชายหนุ่มเองเคยเป็นฝ่ายที่จะต้องคอยตามให้ทัน ในขณะที่เขาต้องให้เวลาแก่วาทีน กว่าชายสูงวัยจะตอบสนองกลับมา

“ ยังไม่สบายอยู่หรือครับ ”

“ มีนๆ ”

“ กลับบ้านไปพักผ่อนสิครับ มีอะไรส่งไว้ผมจะดูแลให้เอง ”

“ ขอบใจ มันอีกประเดี๋ยวผมจะกลับละ พรุ่งนี้ต้องไปติดต่อดีเรื่องจะเอาของเข้า ”

ชายหนุ่มมองอย่างเป็นห่วงก่อนจะถอยกลับออกไป อยากจะถามถึงทัตทยาแต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปาก.....